

τῆς πάλαι πρὸ τοῦ ζωγόνος καὶ ἐπ' αὐτοῦ δόξης, οἵνει σύμβολον ἀδεξιότητος, γελοιότητος, στενοκεφαλίας, σχολαστικότητας, μινύας; δάσκαλος! λέγουν. Καὶ ἡ φαιδρὰ Μούσα ἀποκρυπτάλλοι τὴν εἰκόνα τοῦ δάσκαλου ἐν τοῖς ράουσι στήχοις τοῦ Τίτο-Λίρι. Τὸ μόνον παράσημον, ὅπερ ἀπογέμεται τῷ διδάσκαλῳ εἶναι οὐ σχολαστικότης, κι ἐλημονιγύθι ὅτι ἄλλοτε, ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν, νομίζω, οἱ νομικοὶ ἐκαλοῦντο Σχολαστικοὶ, καὶ ὅτι δύναται νὰ ἴνε τις σχολαστικὸς χωρίς νὰ ἴνε διδάσκαλος, διότι ἡ νόσος αὕτη δὲν πηγάζει ἐκ τῆς γραμματικῆς, ἀλλ' ἔξι εἰδικῆς τινος διακευῆς τοῦ ἑγκεφάλου. Οἱ δικηγόροι, μεταχειρίζομενοι ἐν οὐ δέοντι τάξι στρεψοδικίας του, ὁ ἰατρὸς παρέχων καὶ διατὴν ἀτημοτάτην ἀδιάθεσίαν τάς γραπτὰς συνταγάς του ἀπου εἰς λόγια θατήρει, ὁ βουλευτὴς ἀπασχολῶν παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν διπουργὸν διὰ τὰ προσωπικά του, ὁ ἀξιωματικὸς ὁ νυχθημερὸν ἐπιδεικνύων τὴν χάριν του ἐπει τοῦ ἵππου του, πάντες εἶναι σχολαστικοί. Άλλα τὰ ἐπαγγέλματα ταῦτα στηλέουσι καὶ παταγοῦσι, ἐνῷ διδάσκαλος ὅμοιάζει μικρῷ ώρδούγε τῆς τσέπης, πολυτίκως, ἀλλ' ἀφρωνᾶς ἐργαζόμενον, τοῦ διποίου τὸ τικ-τάκ δὲν ἀκούετε, καὶ ἡ ἐκάστοτε ἔξοδος ἐκ τῆς τσέπης εἶναι ἀστραπαία, προσοῦν· διώσις· διολόγιον.

Καὶ ἀνὸδιδάσκαλος τόπτη, ὁ βουλευτής διαφθείρει, φεύ
δεται ὁ δικηγόρος, σκοτώνει ὁ ἱατρός, καὶ ὁ στρατιωτικός...
ἀργεῖ. Οὐ μόνον αὐτὸς πολεμεῖ τὸν πολέμοντα, αὐτὸς
καινοῦσεν τὸν πολέμοντα τὸν πολέμοντα.

Αἱ μελαγχολικαὶ αὗται σκέψεις διέβησαν πρὸ τοῦ νόμου, ἀναγνωσκούντος τὸν λόγον τὸν κατὰ τὰς θηριοσίας ἐξετάσοις τοῦ ἐν Ἐπτανήσῳ Διδασκαλεῖου ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τοῦ διεύθυντοῦ αὐτοῦ κ. Χαριτίου Παπαμάρκου, τὸν τιτλοφορούμενον καὶ πραγματευόμενον «Περὶ τοῦ ἀληθιγοῦ τῆς Ἑλληνιδοῦ νεολαίας Διδασκάλου». Ήν 36 σελίσι, διὰ γλώσσης ὡραρίου καὶ περιττεγχημένης, διὰ παντούν τριῶν

ΕΠΙΦΥΛΑΞ

ΤΕΟΡΕΙΟΥ ΟΝ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Καχλανάρη

— Τὸν ἀγαπᾶς! ὑπέλασεν ἡ μαρκησία, μὴ δυναμένη νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ὄργην της; Πῶς εἶται πάντοτε ὑπερβολική, καὶ θέλεις νὰ νομίζῃς ως ἀληθινὸν ἔρωτα ἐνα παιδιάτικο παιγνίδι. Ο Γάστων καὶ σὺ μεγαλώσατε μαζό. Ἐνόμισες ὅτι ἐπρεπε πάντοτε νὰ ζῆτε μαζόν καὶ δτὶ δὲν μπορεῖ νὰ ησαι εὐτυχῆς χωρὶς τὸν δοῦκα... Ολα αὐτὰ εἶνε τρέλλαται, παιδί μου.

— Μητέρα, ἀνέκραξεν ἡ Κλαίρη.

Αλλ' η μαρκησία εἶχεν ἀρχίσει καὶ η παρουσιάζομέν

τορικῶν σχημάτων, τινῶν ἀναμμιμησκόντων τὴν γνωσθήν
γαλλικὴν παροιμίαν περὶ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ γελοίου, διὸ ἀν-
τιθέσεων, παραθέσεις, σχετικασμῶν, ἀποστροφῶν, ὅπτα-
σιῶν, ὁ κ. Διευθυντής καλλιγράφει τὴν εἰκόνα τοῦ ἀληφί-
νος διδασκαλού τού, οὐχὶ ψυχροῦ τίνος καὶ σκαιοῦ, χυδαῖοῦ
καὶ ἀσελτέρου, οὐδὲ ἐξ ἔκεινων, εἰς τοὺς ὅποιος μόνον «μὲν
μῆλε τὸ σφίν καὶ τὸ σφῶν καὶ τὸ μὲν ἥδε τὸ νῦν» κατὰ
τὸν Ἡρόδιον, δηλονότι μόνον ἡ γραμματικὴ τῶν μορίων ἐ-
ξερεῦνθοις, ἀνεύ ἀλλῆς βαθυτέρας διδασκαλίας ἀλλὰ διδα-
σκαλού, ἔχοντος ἐν ἑαυτῷ εἰς τὸν ὑπάτον βαθύρδην ἀνεπτυγ-
μένας τὰς ὑψίστας καὶ εὐγενεστάτας ἀρετάς, καὶ ἀποτεθεῖ
μένα ἐν τῇ ψυχῇ ὡς πλεισταὶ ἰδεώδη, ποιητοῦ διδασκά-
λου, τεθραμμένου διὰ τῆς Ἐλληνίδος σοφίας, καὶ ταύτης
τὴν θειάτητα, οὐχὶ τὴν λέξιν ἐν φρενολόγῳ του ἐνθουσιασμῷ
ἐρμηνεύοντος. Δῆλον ὅτι αἱ εἰρημέναι 36 τελίδες ἀποπνέ-
ονται πολὺν ὑπὲρ τῆς διδασκαλικῆς ἀναμορφώσεως, ἐνθου-
σιασμῷ ἀγνοῶ δὲ ἀν ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κ. Παπαμάρκου
συνοδεύεται ὑπὸ τῆς δόσεως πρακτικοῦ πνεύματος καὶ πα-
ταγωγικῆς ἐμπειρίας, ἀποτελεσματικῶς ἐνεργούστης, ὅτε
τότε καὶ μόνον εἴνε ἀληθῆς καὶ σεβασμοῦ ἄξιος· ἀλλ' ὅτι
γνωρίζω, καὶ πάντες μετ' ἐμοῦ, εἴνε ἡ ἀξιοθύρηντος κατά-
στασις τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἐκ τε τῆς ἀτελείας τοῦ παρ' ἡμῖν
ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος, καὶ τοῦ χαραδίζοντος ἡ τῆς ἡμι-
μαθείας τῶν πλείσων διδασκόντων, διδασκόντων τον ὄποιων,
τὰς τοιάντας περικλείεις ἴδιότητας δὲν ἀποκνεῖ μίαν πρὸς
μίαν καὶ συγκεκριμένων καὶ ἀναγράφη, καυτηριάζω, ἐν τῷ
λόγῳ του δὲ περὶ οὐ διάλογος συνάδελφος ἐκείνων, πᾶν οὕτω
παρέχων ἐχέγγυον ἐξαπριβώσεως καὶ ἀληθείας τῶν καταγ-
νειλιῶν αὐτοῦ.

Δὲν εἴμαι βεβαίως ὁ ἐπιτήδειος νὰ γνωρίσω καὶ ἀναπτύξω τὰ οἰκτρῶς κείμενα ἐν τῇ καθ' ὅλου ἡμῶν ἐκπαιδεύσει ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη εἰδικῆς γνώσεως καὶ πελ-

ευκαρπία ήτο πολὺ κατάλληλος δια να εἰλαφρώσῃ τὴν καρδίαν της.

— Είσαι πολὺ γοντευμένη ἀπ' αὐτὸν τὸν δοῦκα. Εἶναι ἀστα-
τος, ἐλαφρόμυσαλος, καὶ καθὼς ζεύσεις ἔχει μερικάς ἔξεις ἀνε-
ζαρτοῖς; ἀπὸ τὰς ὄποιας ποτὲ δέν θὰ διορθωθῇ. Καὶ βλέ-
πω τὸ μέλλον μὲ πολλὰς δυστυχίας διὰ σέ. Νὰ σου πῶ!
Θέλεις νὰ μάθης τὴν ἀληθινὴν μου γνώμην; Δέν θὰ ίδω χω-
ρὶς ἀνησυχίαν τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ τοῦ συνοικείου.

·**Η Κλαίρη** ήνωμόθη. Αἱ ταξειάὶ τῆς ἔγειναν καταπόρφυ-
ροι. Αἱ δύο γυναῖκες εμειναν ἐπὶ τένας στιγμὰς σιωπήλαι
καὶ παρατηροῦσαι ἡ μία τὴν ἀλλήν. Ἐφαίνετο διτὶ ἡ πρώτη
λέξις, ἥτις θὰ προεφέρετο μεταξὺ των, θὰ εἴχεν ἔκτακτον σπου-
δαιότητα. **Η δεσποινίς** Μπωλέ δὲν ἤδυνθη να κρατήσῃ τὸν
ἔκπτον τῆς καὶ μὲ φωνὴν τοέμουσαν.

—Μητέρα, είνε ή πρώτη φορά ποῦ μου γιλείτε έτσι. Φαινεται θέλετε νά με προδικθέστε εις τό νά μάθω καμια κακή εἰδηση. Ἡ ἀπουσία του δουκὸς μήπως προέρχεται από αἵτιας, τας σποιας μου κρύπτετε; Μήπως έμαθατε;....

·¹Η μαρκούσια ἐφοβήθη βλέπουσα τὴν συγκίνησιν τῆς κόρης της. Ἐννόησε καλλίτερον περά ποτε ἀλλοτε, ὅτι ἡ ἀφοσίωσις τῆς Κλαιέρης ήτο ἰσχυρὰ καὶ βαθεῖα. Εἶδεν ὅτι ἐπροχώρησε πολὺ. Καὶ ὅπισθογωρουσα:

— "Οχι, παιδί μου, δὲν ξενόρω τίποτε, δὲν μου είπε κανείς τίποτε. Και μάλιστα, βλέπω ότι δὲν μου λένε αρκετά. Άλλα ή σιωπή του αγεψιού μου μὲ έκπλήσσει... Φαίνεται δὲ

της πρὸς τὸ συναίσθανθῆναι πως τὴν ἀρρυθμὸν καὶ παραπλανήσαν μέρφωσιν τὴν ἄπο τοῦ Δημοτικοῦ μέγρι τοῦ Πανεπιστημίου διέκοπαν. Τοῦ ὑψηλοῦ πανδιδακτηρίου αἱ ἔδραι γνωτὸν δτὲ ἐμιάνθησαν κατὰ καίροντος ὑπὸ τῶν ἀνικανοτήτων καὶ πολιτικῶν χαρίτων δύνασθε νὰ μὴ πατήσετε τὸ πόδι σας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ νὰ ἔξελθητε μὲ τούσσο διπλώμα, χάρις τῷ ἐπικρατοῦντι πάνυ ἐλευθερίῳ δραντισμῷ αὐτοῦ, καὶ τῇ προπαδευτικῇ εὐνόᾳ καθηγητῶν τεινος. Ἀπὸ τῶν Γυμνασίων ἔσερχόμεθα, οἱ πλεῖστοι δχι ἀμαθεῖς, οὐδὲ συγκεγμένην τινὰ παιδευσιν κατέχοντες, ἀλλ’ αὐτὸ τούτο ἀπαιδευτότατο. Καὶ ἐπειτα φιλοπάτριδες μαχαράν, πολὺ μακρὰν ἡμῶν ἀποθηκούντες, κληροδοτούσι ποσά... εἰς τὴν κλασικήν, ἀλλὰ καὶ ρωμαντικωτάτην τῶν Ἀκαδημιών τῆς ὑφιλίου, τῆς Ἀκαδημίαν μας, ἐνῷ ἡ κυρία δημοτικὴ παιδευσις, δεῖται τόσων καὶ τόσων καὶ μόλις ἡρξαμέθω μεριμνῶντες περὶ μορφώσεως δημοδιδασκάλων, ἐνῷ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ χωρία πολλὴ ἡ ἀποικία, διδασκάλου ἀποκαθισταμένου τοῦ πρώτου τυχόντος, καὶ σχολείου τοῦ ἀγρηστοτέρου σταύλου¹ ἐνῷ εἰς τὸν κινδυνεύοντα Ἑλληνισμὸν βουλγαροὶ διδασκαλοὶ διαδέχονται τοὺς παραιτουμένους. Ἐλληνας, ἵνα μὴ ἀποθάνωσιν ἐξ ἀστίτιας...

Γυνωρίζετε τὶ εἶναι ἀκόμη ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὁ δημοδιδάσκαλος; Ἐτυχέ ποτε, ἐπισκεφθέντος ἐπαρχιακὴν πόλιν, νὰ συνορεύῃ ἡ κατοικία μου πρὸς δημοτικὸν σχολεῖον· σχολεῖον ἦτο ἐκεῖνο ἡ δακούστα λακτέριον, ἡ Γολγοθᾶς τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἐξ οὗ ἐδημιουργούντο βασανίζουμενοι, δχι θεοί, ἀλλὰ διεφθαρμένοι, ὑπὸ τὴν ἀδιάκοπον καὶ ἀνιλεῖην ἐργασίαν τῆς ράβδου, καὶ τῶν βαναυσοτέρων ὕβρεων τὴν χάλαζαν κατὰ τῶν κεφαλῶν των; καὶ ὁ διδασκαλος ἐθεωρεῖτο ὡς εἰς τῶν ἀρίστων καὶ ἱκανωτάτων· ἐδίδασκεν ἀνάγνωσιν τοὺς μαθητάς του ἐπὶ ἀρχαίων κειμένων, αὐτόχρημα καὶ κωμικῶτατα μελοδραματικήν· ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐ-

τῆς τὸ ἐλάχιστον ἀναγνωστικὸν λάθος ἐτιμωρεῖτο οὕτω πως, ὥστε οἱ γόρις τῶν μικρῶν μαρτύρων σύνεκίνουν καὶ τοὺς λίθους· ὁ τρυγμός καὶ ὁ βρυγμός τῶν ὀδόντων ἦτο ἔκει ἔβλεπα γυναικας μονονού λειπούσουστας πρὸ τῶν γόνων ἔκεινον, ποθούσας νὰ δράμωσιν εἰς βούθειαν· καὶ καταρωμένας τὸν Νέρωνα ἐκεῖνον, στήνος ἡκούετο βραχνὴ βραχνὴ ἡ ἐπωδὴ: «Ἄτυπα παιδιά! ἀτυπα παιδιά!» ἡ μόνη φράσις, ἐξ ἣς συνέκειτο τὸ λεξικόν του ὡς παιδαγωγοῦ... Ἀλλαχοῦ πάλιν εὑρισκομένου ποτὲ ἐμοῦ, ὁ κανονικανάπτης τῆς ἐκκλησίας παραιτεῖται αἴροντος μετ’ ὅλην ἔσφυτρωντες ὡς διδάσκαλος, παιδαγωγός, διευθυντής ἴδιωτικοῦ Λυκείου! Μία πλύστρα διεμοιράσει σεφώτατα τὰς ὡρας της μεταξύ τῶν ἀσπρορρούγων τας, καὶ τῶν μικρῶν κορασίων ἡτίνα συνήγει εἰς σχολεῖον ἐν τῷ πλυστρῷ της. Ἀφίουσα τὸ ἀλφαριτάριον καὶ τὴν βέργαν της, ἐκουβαλούσε γυμνόπους τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν βρύσαν διὰ τὴν ἐργασίαν της. Διπλοῦν κέρδος μεταξύ της τοῦ πατέρου της.

Καὶ ἵδιον ὅτι πταίει καὶ ὁ διδασκαλος διὰ τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν ἐπειράθημεν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀρθρου νὰ ἐχνογραφήσωμεν αὐτοῦ. Ἐλπίσωμεν ὅτι διὰ τῶν προσπαθειῶν, αἵτινες ἡρχισαν νὰ καταβάλλωνται υπέρ αγαμορρώσεως τοῦ συστήματος τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδευσεως, τοῦ θεμελίου πάσης ἀλλης παιδείας καὶ πολιτικῆς αρετῆς, οἱ οὗροι οὕτωι θάμεταβληθῶν ἐπ’ ἀγαθῷ, καὶ τῶν ἐλληνοπαίδων αἰγαίων διαμορφουμένων καὶ τοῦ ἀγάριτος διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος χάριν εὑρίσκοντος καὶ εἰς τὸ ἐμπρέπον ὑψος αἴρομένου παρὰ τε τοὺς μαθητας καὶ τῇ λοιπῇ κοινωνίᾳ. Προχθεὶς ἀκόμη οἱ συμπολίται τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, ἐπισκεφθέντες τὰς πρώτας δημοσιας ἐξετάσεις τοῦ πρὸ ἔτους συσταθεντος προτύπου σχολείου, ἀπήρχοντο μονογού ἐκθυμοῖς διὰ τὴν θαυμασίαν καὶ ἀπροσδόκητον ὥθικὴν καὶ διανοητικὸν μόρ-

ὅτι ὁ Γάστων καταγίνεται πολὺ εἰς τὴν διπλωματικήν. Η Κλαῖρον καθηγούχαρεν. Ἀπέδωκε τὴν κάπως ζωηράν ὄμιλιαν τῆς μητρὸς της εἰς δισταρέσκειαν τὴν ὄποιαν οὔτε αὐτὴ ὀδέν ἥδυνατο νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀδικον. Καὶ ἀναλαμβάνουσα τὴν γαλήνην της:

— «Ε! μητέρα, ὀλίγη ὑπομονὴ ἀκόμην. Ο δούξ μᾶς ἐνθυμεῖται, εἰπεις βεβαία καὶ θὰ τὸν ἰδούμε τακμιᾶ ἡμέρα ἐρχόμενον, ἔχαφνα ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν.

— «Αφοῦ τὸ θέλεις, τὸ εἰχούμα. Εν τούτοις σήμερον ἔρχεται καὶ ὁ ἀνεψιός μου Γρεφόν μὲ τὴν σύζυγόν του καὶ ἵσως ἔχουν αὐτοὶ καρμιά εἰδοντοι.

— «Α! νὰ δε Ὁκταβίος ἔρχεται μαζῆ μὲ τὸν κ. Μπασελίνον, εἰπεις ἡ δεσποινὶς Μπωλιέ ἐγειρομένη μετὰ ζωηρότητος, ἵνα διαφύγῃ συνόμιλας τόσον δισταρέστου δι’ αὐτήν.

— «Η νέα ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἀνδρόν. Τοῦ τότε εἴκοσι δύο ἔτῶν καὶ εὐρίσκετο ἐν δλῃ τῇ λαμψει τῆς ὡραιότητός της. Τὸ ὑψηλόν της ἀνάστημα ἦτο ἀμιμήτως κομψόν. Καὶ οἱ βραχίονες, θαυμασίως προσκεκολημένοι εἰς λευκοτάτους ὕμους, ἀπέληγον εἰς χεῖρας βασιλίσσης. Αἱ χρυσαὶ της τρίχες, ἀναδεδεμέναι ἐν τῇ κορυφῇ τῆς κεφαλῆς, ἀφίνονται νὰ βλέπῃ τις καταστρόγγυλον τράχηλον ροδαλῆς λευκότητος. Ἐλαφρῶς κλίνουσα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐστηριγμένας ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ κιγκλιδωτοῦ τῆς κλίμακος, ἐκφυλλίζουσα μηχανικῶς ἐν ἐκ τῶν λουλουδίων τῶν ἐπ’ αὐτῆς εὑρισκομένων, ἔφαίνετο ὡς ἡ ζω-

σα ἐνσάρκωσις τῆς νεότητος, ἐν δλῃ τῇ ἀκμῇ καὶ τῇ δροσιᾷ της.

— Η κ. Μπωλιέ ἐπὶ τινας στιγμὰς τὴν ἐκάλυψε διὰ τῶν βλεμμάτων της θαυμάζουσα αὐτήν. «Ἐπειτα ὑψώσε τὴν κεφαλὴν σιωπηρῶς καὶ ἐξέβλεψε τελευταῖον στεναγμόν. » Ήδη ἡ ἄμμος τοῦ ἀνδρόου ἐτρίζει. ὑπὸ τὰ βήματα τῶν ἐρχομένων καὶ αἱ φωναὶ των ἐφθυνοντων συγκεχυμέναι μέχρι τῆς αἰθουσῆς. «Ο κ. Μπασελίνος ἦτο κοντὸς, ἐξηκονταστής περίπου, καταστρόγγυλος, ἐνεκα τῆς ἀναγκαστικῆς ἀκινησίας τῆς ζωῆς τοῦ γραφείου. Μὲ πρόσωπον κατακόκκινον ὑπὸ κόμην λευκὴν, ἀμειμπτως ἐξερισμένος, φορῶν μαῦρα, ἦτο διέλειος τύπος συμβολαιογράφου τῶν ἀρχαίων χρόνων. » Αφωτιωμένος ἐκ βάθους ψυχῆς εἰς τοὺς εὐγενεῖς πελάτας του λέγων «κυρία μαρκησία», μεθ’ ὅφους εὐλαβῆς, ὑπεστήριζε τὰ συμφέροντα τῆς οἰκογενείας τοῦ Μπωλιέ δικαιωματι γεννήσεως. Οι Μπασελίνοις ἦσαν συμβολαιογράφοι τῶν χρύσων τῆς χώρας πρὸ ἀμνημογεύτων χρόνων. Καὶ δι τελευταῖος τῶν δημοσίων τούτων λειτουργῶν ἐφύλαττεν ὑπερφάνως ἐντὸς τοῦ γραφείου του ἔγγραφα τῆς ἐποχῆς τοῦ ΙΔ' Δουδοΐδηκου, ἐν οἷς διεκρίνετο ἡ ἀξεστος καὶ φεοδαλικὴ ὑπογραφὴ τοῦ μαρκησίου. Ονομάσιον Ιακώβου Οκταβίου Μπωλιέ καὶ ἡ σφραγὶς τοῦ Ιωσήφ-Αντωνίου Μπασελίνου, βασιλικοῦ συμβολαιογράφου.

— Η εἰς τὸ φρούριον ἐπιστροφὴ τοῦ Μπωλιέ παρ’ ὅλιγον ἐφόνευεν ἐκ χαρᾶς τὸν ἐξαίρετον ἀνθρωπον. Δι’ αὐτὸν ἡ ἐ-

φωσιν τῶν παιδιῶν τῶν, τῆς ὄποιας ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ βασιλείου στερούμενοι, οὐδὲ ὁμειρέοντο πλέον. Ἐλπόσθμεν ὅτι τοιαύτης θυμηδοῦς ἐκπλήξεως θέλει ἀπολύτει μετά καιρὸν ἡ πατρὶς καὶ μέχρι τοῦ ἐσχάτου αὐτῆς χωρίου, καὶ ἀνέλθει οὕτως δὲκπεπτωκὼς διδάσκαλος ἐπὶ τοῦ θρόνου, τὸν ὄποιον ἐλάμπρυνε πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἐπ’ αὐτῆς ἔτι, σθενάρος καὶ γόνης μυητῆς καὶ ἀποκαλύπτωρ τῶν ἑθνικῶν δικαιωμάτων, ἀτινατώρας ὑπέρ ποτε χρήσουσιν ἡρωϊκῆς πραστασίας καὶ περιφυλάξεως ἐκεῖ πέραν εἰς τὸν κινδύνευοντα Ἑλληνισμόν.

Οὐαὶ τοῖς παιδισταῖς τοῦ θρόνου! Οὐαὶ τοῖς παιδισταῖς τοῦ θρόνου!

ΤΑ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑΙ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Κωνσταντινούπολις, 14 Σεπτεμβρίου

Πάγιες οἱ ἡγεμόνες τῆς ἡρεσονήσου τοῦ Αἴμου ἐξῆλθον εἰς περιοδείας ἐκτὸς τῶν κρατῶν αὐτῶν, καὶ τινὲς περιόδευσιν ἔτι. Οἱ βασιλεὺς ἡμῶν Γεωργίος ὡς, καὶ ὁ τῆς Ρουμανίας καὶ ὁ τῆς Σερβίας εἰσὶν ἐκτὸς τῶν βασιλείων αὐτῶν. Πρὸ μικροῦ δὲ ἐπανῆλθον οἱ ἡγεμόνες τοῦ Μαυροβουνίου καὶ τῆς Βουλγαρίας. Οἱ δὲ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας δρυχων, πρέπει νὰ τὸν λογαριάζωμεν καὶ αὐτὸν, ἀρτὶ ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ. Γενικὴ λοιπὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χερσονήσῳ κίνησις. Μόνον ἡ Τουρκία φίνεται ἐφησυχάζουσα. Ἄλλ’ ἐφησυχάζει; Βεβαίως οὐχι, προκειμένου μάλιστα, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον πέρι τοῦ πετσούν της, καθότι οἱ μὲν ἄλλοι πάντες φροντίζουσι πέρι ἐπεκτάσεως τῶν ὅρων καὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, αὐτὴ δὲ πέρι ὑπερασπίσεως καὶ τηρήσεως τῶν ὑπαρχόντων.

Ἐθρυλήθη ὅτι ἡ Τουρκία εἰσῆλθεν ἡ εἰσέρχεται εἰς τὴν

πιστροφὴν αὐτῆς ἥτο διὰ τὸν αὐλικὸν ἡ ἀπόδοσις τῆς εὐνοίας. Ἐστέναξε διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν εὐγενῶν τοῦ πελατῶν, καὶ βλέπων αὐτοὺς ἐπὶ τέλους ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ χώρᾳ, ἥπιζεν ὅτι θὰ ἡρχοντο κάθε καλοκαίρι. Διακαῶς ἐπιθυμῶν νὰ δεῖξῃ τὰς γνώσεις του καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς Μπωλίες, εἶχε τεθῆ ὑπὸ τὴν διάθεσιν τῆς μαρκησίας, ἵνα τζεμπερδεύσῃ τὰ μπερδεμένα κόμματα τῆς δίκης τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ἀπὸ δύο ἑδομάδων ἐκράτει συχνὴν καὶ ἐνεργητικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ δικηγόρου, ὅστις εἶχε βάλει γράπτα εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἐντὸς δὲ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μηνὸς δὲ κ. Μπασελίνος εἶχεν ὑφελήσει περισσότερον ὅλων τῶν οἰκογενειακῶν συμβουλίων τοῦ Μπωλίε ἐπὶ δέκα ἔτη. Καὶ ἡ μαρκησία, ἀν καὶ διαμοιχήραφος πρόσλεγε πάντοτε κακὰ περὶ τῆς δίκης, ἥτο καταγοντευμένη ἐκ τῆς βοσκείας, ἥν παρεῖχεν αὐτῇ καὶ ἐκπεπληγμένη διὰ τὴν δραστηριότητά του. Διέβλεπεν ἐν αὐτῷ ἵνα ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ὑπηρετοῦσι πιστῶς καὶ οἱ ὄποιοι εἶναι ἄξιοι νὰ ὑψωθῶστεν ἐν τῇ τάξει τῶν φίλων. Ως τοιοῦτον δέ καὶ τὸν μετεχειρίζετο.

Οἱ κύριοι Μπασελίνος ἐρχόμενος πρὸ τοῦ φρούριον συνήττε τὸν μαρκησίον ἐμπρός τῆς θύρας τοῦ κύπου, καὶ βλέπων αὐτὸν φορτιωμένον, τοῦ ἐπῆρε δικ τῆς βίας τὸ σπλον, τὸ ὄποιον ἐφερεν ὑπὸ τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἐνῷ διὰ τῆς ἡλλήνης χειρὸς ἐκράτει ὑπερμέγεθες ἐκ μαύρου δέρματος χαρ-

Γερμανασσοτριακὴν συμμαχίαν. Τὸ πρῶτον οὐδόλως ἔχεται ἀληθεῖα. Η Τουρκία βούλεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Γερμανο-αὐστριακὴν συμμαχίαν καὶ πρὸς τοῦτο κυρίως ἐστάλη δ Γαζῆ Μουχταρ πασσᾶς μετὰ τοῦ ἴδιαιτέρου γραμματέως τοῦ Σουλτάνου εἰς Βερολίγον. Οἱ δὲ λόγος τῶν στρατιωτῶν γυμνασίων εἰναι δευτερεύων. Οἱ πολιτικοὶ τῆς Πύλης γινώσκοντες τὰς τάσεις τῆς Αὐστρίας, ὅπως ἀφαράστη καὶ ἔτερας χώρας τῆς Τουρκίας ἐπιζητοῦσιν ὅπως διὰ τῆς εἰσόδου αὐτῆς εἰς τὴν συμμαχίαν Γερμανίας καὶ Αὐστρίας ἀποσοβήσωσι τὸ ἐνδεχόμενον τοῦτο καὶ λάβωσιν ὡς ἀνταλλαγματα τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀκεραιότητος τοῦ τουρκικοῦ κράτους, ὡς ἐγένετο ἐν τῇ συνθήκῃ τῶν Παρισίων. Μὴ ἐπιτευχθέντος τούτου διατελοῦσιν ἀναμένοντες, πρόθυμοι πάντοτε, ἐν παρευσιασθῆ διαφωνία τις εὐωπαϊκὴν ἡ συνδιασμός τις ἔτερος ἐκτὸς τοῦ Γερμανοαυστριακοῦ νὰ ἐποφεληθῶσιν κατὰ τὴν πατροπαράδοτον αὐτῶν πολιτικήν.

Καὶ αὐθὶς ἔνεκα τῆς προσεχοῦς ἐλεύσεως τοῦ κόμητος Δούφερεν, ἐτέθη εἰς τὸ μέσον τοῦ ζήτημα τῶν μεταρρυθμίσεων καὶ τὰ ὑπουργικὰ συμβούλια σκέπτονται ἐπ’ αὐτοῦ. Η «Χακικάτ» ὀμιλοῦσα περὶ τῶν μεταρρυθμίσεων ἐπιζητεῖ τὴν ἐπέκτασιν αὐτῶν εἰς ἀπαντας τοὺς κλάδους τῆς διοικήσεως. Ἐν τῷ ἀρθρῷ δὲ αὐτῆς τούτῳ ποιεῖται λόγον καὶ περὶ τῶν δυσχερειῶν αἰτίνες ἀπαντῶσιν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς πατριδείας προκειμένου περὶ ἐκδόσεως συγγράμματος τενος. Εἰς τούτο μέγα δίκαιον ἔχει ἡ τουρκικὴ ἐφημερίς. Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις ὅτι ὑπουργεῖον εἰς δὲ εἰναι ἀνατεθειμένη ἡ ἀνάπτυξις καὶ καλλιέργεια τῶν γραμμάτων παφειμέσσαλλει ἀκριβῶς πάντα τα προσκόμματα εἰς τοῦτο. Καὶ δύμως εἶναι ἀληθές· διὸ δίκαιοις πάνυ ἐκλήθη φωτοζεστήριον ἐν τινὶ ἐπιστολῇ δημοσιευθεῖσῃ ἐν τῇ «Τουρκίᾳ», φρουροῦ δὲς ὑπογραφὴν «εἰς τάφρος, ὅστις δὲν φοβεῖται νὰ λέγῃ καὶ δὴ νὰ γράψῃ τὴν ἀληθείαν δι’ ἐκείνους οἱ δηποῖοι δὲν θέλουσι νὰ τὴν ἀκούσωσι», καὶ ἦτις ὑποτίθεται

— «Ω! καλέ σεις, κύριε Μπασελίνε, δὲν μπορεῖτε νὰ περιπατήστε, εἰπεν εὐθύμως; Η Κλαίρη πρὸς τὸν συμβολαιογράφον, ὅστις ἀνέβαίνει ταχέως τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος προσπαθῶν νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλον του καὶ προσκλένων ἐδαφικώς.

— Εὐαρεστηθῆτε, δέσποινις, νὰ δεχθῆτε τὰ σεβάσματά μου. Καθὼς βλέπετε, αὐτὸν τὴν στιγμὴν φέρω τὰ δηλα τοῦ δικαίου καὶ τῆς βίας. Τὸν κώδικα ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ τὸ δηλον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Cedant arma togae. Μὲ συγχωρεῖτη, βέβαια δὲν ἔννοείτε τὰ λατινικὰ καὶ θὰ μὲ πάρετε για κανένα ξυλοφιλόσοφον.

— Λύτα τὰ λατινικὰ τούλαχιστον τὰ ἔννοει ἡ ἀδελφή μου, ἀπήντησεν ὁ μαρκησίος γελῶν. Καὶ εἰσήσεις δὲ καλλιέργειος ἀιθρού πος τοῦ κόμηου... Δωστέ μου, σᾶς παρακαλῶ τώρα τὸ δηλον μου... Εὐχαριστῶ...

Καὶ λαμβάνων τὸ δηλον δὲ Οκτάβιος ἀνέβη τὴν κλίμακα ὅπισθεν τοῦ συμβολαιογράφου.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔκανες καλὸ κηνοῦγι! εἰπεν ἡ δεσποινις Μπωλίε, σταματῶσα τὸν ἀδελφόν της ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς αἰθούσης καὶ ἀνοίγουσα τὸν ἐπὶ τῶν ὄμων τοῦ ἀνηρτημένον σάκκον.

— Θὰ πῶ τὴν ἀληθεία καὶ δὲν θὰ φορέσω πτερά παγωνιού... Αὐτὸ τὸ κυνῆγι δὲν τὸ σκότωσα ἐγώ.

— Ποιὸς λοιπόν;

(ἀκολουθεῖ)